

Cartea lui Daniel - Numărul o sută patru

Dezvăluirea regulii profetice: înțelegerea judecății de cercetare și a judecății executorii în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-02-29

Stabilim regula profetică pe care Leul din seminția lui Iuda a identificat-o în lucrarea Sa de desigilare a ultimelor șase versete din Daniel, capitolul unsprezece, la „timpul sfârșitului”, în 1989, când Uniunea Sovietică a fost spulberată printr-o alianță secretă între Ronald Reagan și papa de la Roma. Am arătat că aplicările triple ale Romei și căderea Babilonului identifică femeia și fiara pe care ea o călărește și peste care domnește în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece.

Prezentarea femeii și a fiarei din capitolele șaptesprezece și optsprezece identifică judecata progresivă pe care Dumnezeu o aduce asupra Babilonului modern, începând cu legea duminicală iminentă și durând până când Mihail se va ridica și se va încheia timpul de probă al omenirii. Acea perioadă marchează prima parte a Judecății Executorii a lui Dumnezeu, care este înfăptuită cu un amestec al îndurării Sale. Apoi, odată cu cele șapte ultime plăgi, nicio îndurare nu mai este amestecată cu judecățile Sale. Cele două etape au fost, de asemenea, deduse în Judecata de Cercetare, care a început la 22 octombrie 1844. Judecata de Cercetare a început cu cercetarea și judecarea morților, iar la 11 septembrie 2001 a început Judecata de Cercetare a celor vii.

Judecata celor vii este, de asemenea, împărțită în două perioade, prima începând la data de 11 septembrie 2001, odată cu cercetarea și judecarea celor care sunt candidați să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii, căci judecata începe de la casa lui Dumnezeu. Judecata de cercetare a morților s-a efectuat numai asupra acelor ale căror nume fuseseră, la un moment dat în viața lor, înscrise în cartea vieții. Numele morților care erau scrise și înregistrate au fost apoi confruntate cu cartea păcatelor. Dacă aveau păcate nemărturisite, numele lor erau șterse din cartea vieții. Judecata de cercetare a Celor Vii este precizată ca începând de la casa lui Dumnezeu, pe când în judecata de cercetare a morților nu a fost nevoie de o astfel de precizare.

În judecata de cercetare a celor vii, Cuvântul lui Dumnezeu a avut grijă să arate că judecata din timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii a început la Ierusalim, care este biserica lui Dumnezeu. Biblia oferă o a doua mărturie directă a acestui fapt.

Căci a sosit vremea când judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe întâi cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? 1 Petru 4:17.

Judecata celor vii începe de la Ierusalim, casa lui Dumnezeu, și există o vreme anume când acea judecată începe. Judecata celor vii începe în Ierusalim atunci când cel cu călimara de scriitor străbate Ierusalimul și pune un semn asupra bărbaților și femeilor care suspină și plâng pentru urâciunile care se săvârșesc în biserică și, de asemenea, în țară.

Clasa care nu ascultă de Evanghelie este identificată în Apocalipsa, capitolul șapte, în contrast cu cei o sută patruzeci și patru de mii, unde Ioan îi identifică drept marea mulțime. Marea mulțime reprezintă o categorie de suflete vii care sunt judecate în perioada judecății celor vii și care nu au ascultat pe deplin de Legea lui Dumnezeu, căci s-au închinat în ziua papală a soarelui. La legea duminicală iminentă din Statele Unite, cei care au fost pecetluiți de îngerul cu călimara de scriitor din Ezechiel, capitolul nouă — aceasta fiind, de asemenea, pecetluirea din Apocalipsa, capitolul șapte — sunt înălțați ca un stindard. Atunci cei care, în prezent, nu ascultă de Evanghelie vor fi trași la răspundere cu privire la Sabatul zilei a șaptea.

Dar creștinii din generațiile trecute păzeau duminica, socotind că, făcând astfel, țineau Sabatul biblic; și există acum creștini adevărați în fiecare biserică, fără a excepta comuniunea romano-catolică, care cred cu sinceritate că duminica este Sabatul rânduit de Dumnezeu. Dumnezeu primește sinceritatea intenției lor și integritatea lor înaintea Lui. Dar când păzirea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea va fi luminată cu privire la obligația păzirii adevăratului Sabat, atunci oricine va călca porunca lui Dumnezeu, pentru a se supune unui precept care nu are o autoritate mai înaltă decât cea a Romei, va onora prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. El aduce omagiu Romei și puterii care impune instituția rânduită de Roma. El se închină fiarei și chipului ei. Atunci când oamenii vor respinge instituția pe care Dumnezeu a declarat-o a fi semnul autorității Sale și vor onora, în locul ei, ceea ce Roma a ales ca însemn al supremației ei, vor primi astfel semnul loialității față de Roma — 'semnul fiarei'. Și abia când chestiunea va fi astfel așezată limpede înaintea poporului și acesta va fi adus să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor, cei care stăruie în neascultare vor primi 'semnul fiarei'. Marea luptă, 449.

Stindardul celor pecetluiți este acela care îi cheamă pe cei ce nu ascultă de Evanghelie la ascultare.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un stindard pentru popoare; către el se vor îndrepta neamurile, iar odihna lui va fi plină de slavă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna iarăși, a doua oară, ca să aducă înapoi rămășița poporului Său, pe cei ce vor mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din insulele mării. Și va ridica un stindard pentru neamuri și va strânge pe izgoniții lui Israel și îi va aduna laolaltă pe împrăștiatii lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10-12.

Cei care în prezent nu se supun Evangheliei sunt judecați în timpul vieții lor, dar judecata lor trebuie să urmeze judecata de cercetare a celor vii, a celor o sută patruzeci și patru de mii, căci ei pot fi avertizați numai văzând bărbați și femei cu pecetea lui Dumnezeu în timpul crizei iminentei legi duminicale.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea poate fi avertizată numai văzându-i pe cei care cred adevărul sfințit prin adevăr, acționând potrivit unor principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului marchează deosebirea dintre cei care au pecetea lui Dumnezeu și cei care țin o zi de odihnă falsă. Când va veni testul, se va arăta limpede care este semnul fiarei.

Este ținerea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă, poartă semnătura omului fărădelegii, care a crezut că poate schimba vremurile și legea. Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Judecata executivă, în cadrul căreia se împlinesc lucrările celui de-al treilea Ilie, începe odată cu legea duminicală care va veni în curând. Ea cuprinde două perioade de timp: în prima perioadă, judecățile lui Dumnezeu sunt îmbinate cu milă față de cei care acum nu ascultă de Evanghelie; apoi urmează cele șapte ultime plăgi, turnate fără milă.

Timpul de probă nu va mai continua multă vreme. Acum Dumnezeu Își retrace mâna Sa stăvilitoare de pe pământ. De multă vreme El le vorbește bărbaților și femeilor prin lucrarea Duhului Său Sfânt; dar ei nu au luat aminte la chemare. Acum El vorbește poporului Său și lumii prin judecățile Sale. Vremea acestor judecăți este un timp de îndurare pentru aceia care încă nu au avut ocazia să învețe ce este adevărul. Cu blândețe îi va privi Domnul. Inima Sa plină de îndurare este mișcată; mâna Sa este încă întinsă ca să mântuiască. Mulți, care în aceste zile din urmă vor auzi pentru prima dată adevărul, vor fi primiți în staulul siguranței. Review and Herald, 22 noiembrie 1906.

Cei care nu se supun Evangheliei sunt cele „alte oi”, pe care Isus a promis să le cheme, și vor auzi glasul Său când va chema.

Și mai am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; trebuie să le aduc și pe acelea, iar ele vor auzi glasul meu; și va fi un singur staul și un singur păstor. Ioan 10:16.

„Vocea” pe care o aud este a doua „voce” din capitolul optsprezece al Apocalipsei, care strigă cu glas tare la venirea iminentă a legii duminicale, când judecata curvei celei mari este îndoită, căci ea și-a umplut paharul păcatului în vremea de probă.

Profetul spune: „Am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu mare putere, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuința a demonilor” (Apocalipsa 18:1,2). Aceasta este aceeași solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, „pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei” (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin? — Învățăturile ei false. Ea a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului din a patra poruncă și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe rătăcirii înrudite ea le-a răspândit pretutindeni, „învățând ca învățături poruncile oamenilor” (Matei 15:9).

Când Isus Și-a început lucrarea publică, El a curățit Templul de profanarea sa sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale a fost a doua curățire a Templului. Astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei" (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul cel tare al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas, zicând: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei" (Apocalipsa 18:4, 5). Solii alese, cartea 2, 118.

Odată cu iminenta adoptare a legii duminicale în Statele Unite începe judecata executivă progresivă asupra Babilonului Modern, iar ultima perioadă a judecății celor vii debutează, pe măsură ce cele două judecăți se suprapun. Al treilea mesager, care pregătește calea pentru Mesagerul Legământului, reprezintă lucrarea din timpul judecății celor vii, care a început la 11 septembrie 2001 și se încheie atunci când ultimii dintre aceia care în prezent nu ascultă de evanghelie aud a doua voce din Apocalipsa, capitolul optsprezece, și ies din Babilon. Acea lucrare identifică purificarea și curățirea templului celor o sută patruzeci și patru de mii la începutul slujirii mesagerului care pregătește calea, iar apoi o curățire și o purificare a templului mării mulțimi la încheierea slujirii mesagerului care pregătește calea pentru Mesagerul Legământului.

Odată cu legea duminicală care vine în curând, se va repeta manifestarea puterii lui Dumnezeu care a avut loc la Cincizecime.

Niciunul dintre noi nu va primi vreodată pecetea lui Dumnezeu cât timp caracterele noastre poartă vreo pată sau întinare. Rămâne în seama noastră să îndreptăm defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului de orice întinare. Atunci ploaia târzie va cădea peste noi, așa cum ploaia timpurie a căzut peste ucenici în Ziua Cincizecimii. . . .

Ce faceți, fraților, în marea lucrare a pregătirii? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în sine, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea de adevăr — aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi emis și pecetea va fi întipărită, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie. Mărturii, volumul 5, 214, 216.

Aici se poate întâlni o aparentă discrepanță în Cuvântul profetic, de care unii s-ar putea poticni, deși nu este necesar să fie așa. La Cincizecime, în vremea ucenicilor, mesajul care a fost însoțit de putere nu a fost vestit Neamurilor, care sunt aceia ce nu vor asculta de Evanghelie la apropiata lege duminicală. Mesajul care a fost însoțit de putere la Cincizecime a fost vestit Israelului din vechime, care, pentru încă trei ani și jumătate, se afla în timpul său final de probă.

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pentru a pune capăt fărădelegii, și pentru a pune capăt păcatelor, și pentru a face ispășire pentru nelegiuire, și pentru a aduce o dreptate veșnică, și pentru a pecetlui vedenia și profeția, și pentru a unge pe Sfântul Sfinților. Daniel 9:24.

Solia investită cu putere la Cincizecime nu avea să fie vestită celor care nu se supuneau Evangheliei până când Ștefan a fost ucis cu pietre în anul 34. Sora White arată adesea acest fapt.

Atunci, a zis îngerul: „El va confirma legământul cu mulți pentru o săptămână [șapte ani].” Timp de șapte ani după ce Mântuitorul Și-a început lucrarea, Evanghelia avea să fie propovăduită cu precădere iudeilor; timp de trei ani și jumătate de către Hristos Însuși; iar după aceea de către apostoli. „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Daniel 9:27. În primăvara anului 31 d.Hr., Hristos, adevărata jertfă, a fost jertfit pe Calvar. Atunci catapeteasma templului s-a rupt în două, arătând că sacralitatea și semnificația cultului jertfelor încetaseră. Venise vremea ca jertfa și darul de mâncare pământești să

înceteze.

Săptămâna aceea—șapte ani—a luat sfârșit în anul 34 d.Hr. Atunci, prin lapidarea lui Ștefan, iudeii au pecetluit în mod definitiv respingerea Evangheliei; ucenicii care fuseseră împrăștiați prin prigonire „mergeau pretutindeni vestind Cuvântul” (Faptele 8:4); și la puțin timp după aceea, Saul, prigonitorul, s-a convertit și a devenit Pavel, apostolul neamurilor. *The Desire of Ages*, 233.

Solia care a primit putere la Cincizecime, la cincizeci de zile după învierea lui Hristos, se aliniază cu legea duminicală, în cadrul căreia Evanghelia cheamă cealaltă turmă a lui Hristos să iasă din Babilon; totuși, abia după trei ani și jumătate de la crucea iudeii „și-au pecetluit respingerea Evangheliei”, iar solia a mers apoi la Neamuri, care sunt cei care atunci nu se supuneau Evangheliei. Contradicția aparentă este amplificată prin identificarea faptului că, în anul 34 d.Hr., iudeii și-au pecetluit respingerea Evangheliei, căci sora White spune altfel.

Deoarece întreaga rânduială rituală era simbol al lui Hristos, ea nu avea nicio valoare în afara Lui. Când iudeii și-au pecetluit respingerea lui Hristos, predându-L morții, au respins tot ceea ce dădea semnificație templului și slujbelor lui. Sfințenia îl părăsise. Era sortit distrugerii. Din ziua aceea, jertfele și slujirea legată de ele nu mai aveau nicio semnificație. Asemenea jertfei lui Cain, ele nu exprimau credință în Mântuitorul. Punându-L pe Hristos la moarte, iudeii și-au distrus, în fapt, templul. Când Hristos a fost răstignit, perdeaua dinăuntru a templului s-a rupt în două, de sus până jos, semnificând că marea jertfă finală fusese adusă și că sistemul jertfelor lua sfârșit pentru totdeauna. *Dorința veacurilor*, 165.

Și-au pecetluit evreii respingerea Evangheliei la lapidarea lui Ștefan sau la crucea lui Hristos? Această aparentă contradicție este asociată cu aparenta contradicție a identificării manifestării puterii lui Dumnezeu la Cincizecime cu iminenta lege duminicală.

Intenționăm să lămurim aparenta contradicție în articolul următor, dar doresc să ne reamintesc că scopul acestei analize se întemeiază pe faptul, identificat de profeți, că poporul laodicean al lui Dumnezeu din zilele de pe urmă nu înțelege judecata. Ne-am luat timp să trecem în revistă diferitele perioade și scopuri ale judecării, pentru a fi limpezi cu privire la modul în care judecata de cercetare și judecata executorie converg amândouă la legea duminicală iminentă. Pentru a vedea revelația asociată cu aparentele contradicții pe care tocmai le-am semnalat, a fost necesar ca aceste elemente să fie reexaminat.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Romano-catolicii recunosc că schimbarea Sabatului a fost făcută de Biserica lor și invocă chiar această schimbare ca dovadă a autorității supreme a Bisericii. Ei declară că, prin păzirea primei zile a săptămânii ca Sabat, protestanții recunosc puterea ei de a legifera în lucrurile divine. Biserica Romei nu a renunțat la pretenția sa de infailibilitate; iar când lumea și bisericile protestante acceptă un Sabat spuriu, creat de ea, în vreme ce resping Sabatul lui Iehova, ele recunosc de fapt această pretenție. Acestea pot invoca autoritatea pentru această schimbare, dar eroarea raționamentului lor este ușor de discernut. Papistașul este destul de ager ca să vadă că protestanții se înșală singuri, închizându-și de bunăvoie ochii la faptele cazului. Pe măsură ce

instituția duminicii câștigă trecere, el se bucură, simțindu-se încredințat că, în cele din urmă, va aduce întreaga lume protestantă sub stindardul Romei.

Schimbarea Sabatului este semnul sau pecetea autorității Bisericii Romei. Cei care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească Sabatul fals în locul celui adevărat, aduc astfel omagiu acelei puteri de către care, și numai de către ea, este poruncit acesta. Semnul fiarei este Sabatul papal, care a fost acceptat de lume în locul zilei rânduite de Dumnezeu.

Dar vremea de a primi semnul fiarei, așa cum este rânduită în profeție, încă nu a sosit. Timpul încercării încă nu a venit. Există creștini adevărați în fiecare biserică; nici comuniunea romano-catolică nu face excepție. Nimeni nu este condamnat până când nu a primit lumina și nu a înțeles îndatorirea poruncii a patra. Dar când va fi emis decretul de impunere a sabatului contrafăcut și când strigătul cel tare al celui de-al treilea înger va avertiza oamenii împotriva închinării fiarei și chipului ei, granița va fi trasată limpede între fals și adevărat. Atunci cei care încă stăruie în călcarea Legii vor primi semnul fiarei pe frunțile lor sau pe mâinile lor.

Cu pași repezi ne apropiem de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susține o religie falsă, împotriva căreia strămoșii lor au îndurat cea mai crâncenă prigoană, atunci Sabatul papal va fi impus de autoritatea unită a bisericii și a statului. Va avea loc o apostazie națională, care nu se va sfârși decât prin ruină națională. Bible Training School, 2 februarie 1913.